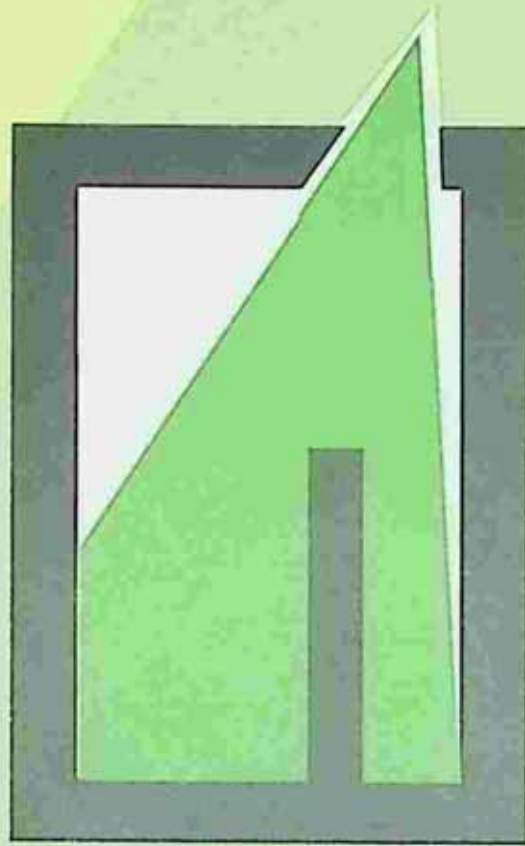

The Essence

mgyc.com

ထိပ်ဆုံးသို့ အရောက်သွားမည်

ဘဝအောင်မြင်ရေးလျှို့ဝှက်ချက်များ

YOU CAN REACH THE TOP

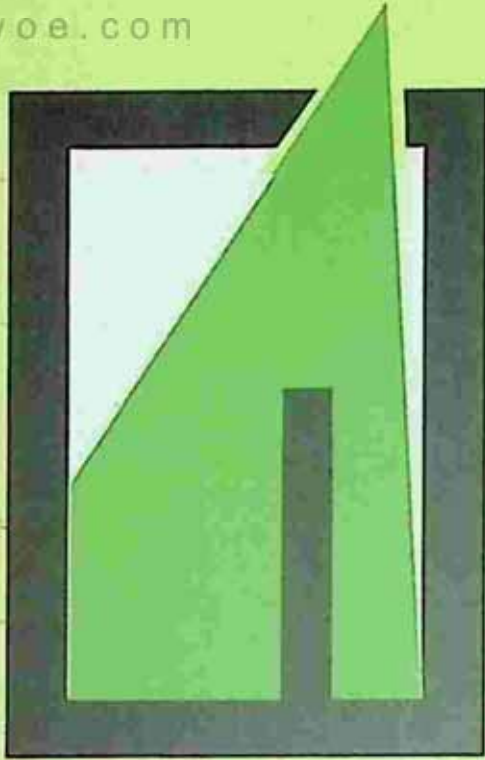
Zig Ziglar

အောင်စည်သာ

မြန်မာပြန်

mgyc.com

mgyoe.com

ထိပ်ဆုံးသို့ အရောက်သွားမည်

ဘဝအောင်မြင်ရေးလျှို့ဝှက်ချက်များ

YOU CAN REACH THE TOP

Zig Ziglar

အောင်စည်သာ

မြန်မာပြန်

AST00006

2,300.00 KS

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း	• m.s.o
ထုတ်ဝေသူ	• ဦးစန်းဦး(မြ-၀၃၇၂၃)
ပုံနှိပ်သူ	• ဒေါ်ဝင်းမာ(မြ-၀၉၇၃၃)
ပထမအကြိမ် အုပ်စု ၅၀၀၊ ၂၀၁၅၊ ဒီဇင်ဘာလ	

အောင်စည်သာ
ထိပ်ဆုံးသို့အရောက်သွားမည် /
- ရန်ကုန်။
စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၄။
စာမျက်နှာ ၁၈၉ မျက်နှာ၊
၁၃ .၂ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ

မိတ်ဆက်

- သင့်ရဲ့ ထိပ်ဆုံးသို့ ခရီးကို သွားဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလား။
- အမေရိကရဲ့ ထိပ်တန်းစိတ်ခွန်အားပညာရှင် ဇစ်ဇစ်ဂလာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်ပါ။
- ဒီစာအုပ်မှာ ဇစ် ဇစ်ဂလာရဲ့ ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်တွေ၊ သင်ခန်းစာယူဖွယ်တွေ၊ ထင်ရှားတဲ့အဆိုအမိန့်တွေ၊ ပြီးတော့ ရွေးချယ်ထားတဲ့ စံပြုကောင်းတွေရဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ပါပါတယ်။
- သင် တစ်နေ့တစ်ပုဒ်ပဲ ဖတ်ဖတ်။ တစ်အုပ်လုံးကို တစ်ထိုင်ထဲပဲ ဖတ်ဖတ်၊ ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးရင်တော့ သင့် အောင်မြင်မှုကို ကောင်းစွာ အထောက်အကူပြုပြီး သင့်ကို ထိပ်ဆုံးထိ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားမယ့် ယုံကြည်ချက်တစ်ခုရသွားမှာ ဖြစ်တယ်။

‘လုပ်သင့်တာထက် ပိုလုပ်မယ်ဆိုရင်
ရသင့်တာထက် ပိုရမယ်ဆိုတာကို
ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်’

[၁]

မြို့လေးတစ်မြို့ရဲ့ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့လူငယ်လေး တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်သိခဲ့ဖူးတယ်။ စီးပွားရေးပျက်ကပ်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီကာလတွေမှာ စတိုးဆိုင်တော်တော်များများက ကုန်ကျစရိတ်လျော့ကျ အောင် ကုန်လက်ကျန်အနည်းငယ်ပဲ လက်ထဲမှာထားကြတယ်။ အဲဒီအခါ ဝယ်လိုအားနဲ့ကုန်လက်ကျန်တွေ မမျှဘူး မလောက်ဘူးဆိုတာ ထုံးစံပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း အချင်းချင်း ကုန်လက်ကျန်ချေးငှားရင်း အသက်ဆက်ကြ တယ်။

ချာလီစကော့ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတဲ့စတိုးဆိုင်က တောက်တိုမယ်ရ ပြာတာကောင်လေးပေါ့။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ချာလီစကော့ပြေးလာပြီး ကျွန် တော်အိမ်ဘေးက စတိုးဆိုင်တံခါးကို အပြင်းခေါက်ကာ 'မစ္စတာ အန်ဒရူး ခင်ဗျာ ကျွန်တော်တို့ကို ဟိုပစ္စည်းလေး ခဏချေးပါဦး။ ဆိုင်မှာ ကုန်သွား လို့' ဆိုတဲ့အသံကို ခဏခဏကြားခဲ့ရပါတယ်။ ဆိုင်ပိုင်ရှင်အဘိုးကြီး အန်ဒရူးကလည်း 'အေး၊ စကော့ မင်းလိုတာ ယူသွားကွဲ့' ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့လက် သုံးစကားနဲ့ပဲ ပြောလေ့ရှိသတဲ့။ ချာလီစကော့ကတော့ အဖြေရရချင်း အပြေး အလွှားယူ၊ အပြေးအလွှားပြန်နဲ့ တက်ကြွနေတော့တာပါပဲ။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် အန်ဒရူးကို မေးကြည့်တယ် 'ဘာလို့ အဲဒီ ချာလီဆိုတဲ့ကောင်လေး တက်ကြွနေရတယ်ပေါ့'။ အဘိုးကြီးက ပြုံးပြီးပြန် ဖြေရဲ့ 'သူ့လခတိုးချင်လို့ပေါ့။ တိုးမှာလည်း သေချာပါတယ်လေ 'တဲ့။ ကျွန် တော်က သေချာလို့လား မေးတော့ 'သူ့ဆိုင်ရှင် မတိုးပေးရင်တောင်၊ ကျွန် တော်ကတော့ တိုးပေးမှာပါ'တဲ့။

‘မှန်ကန်တဲ့ သဘောထားတွေကို
ပြန်ရဖို့ထက်
ထိန်းသိမ်းရတာ ပိုလွယ်တယ်’

[၂]

ကဲ ... ဘဝရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားငါးမျိုးကို ကြည့်ရအောင်။ ပထမဆုံးက တော့ မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားခြင်းပါ။ သင့်ကိုယ်သင် ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ ဘယ်လို ခံစားရလဲဆိုတာပေါ့။ သင် ဘယ်ဟာကို တန်ဖိုးထားလဲ ဆိုတာဟာ သင့် ဘဝရဲ့ရှုထောင့်၊ သင့်ရဲ့အမြင်တွေအပေါ် လွှမ်းမိုးမှု ရှိလိမ့်မယ်။

ဒုတိယ စိတ်နေစိတ်ထားက အချစ်တဲ့။ သူတစ်ပါးအပေါ် သင် ဘယ်လိုသဘောထားလဲ။ ဘယ်လိုမြင်လဲဆိုတာပေါ့။ အချစ်(သို့)အချစ်စစ် တွေက သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ကောင်းကွက်ကိုပဲ အမြဲမြင်လေ့ရှိတယ်။

တတိယစိတ်နေစိတ်ထားကတော့ ယုံကြည်မှုပါ။ သင်ဘုရားသခင် (သို့) သင့်ကိုးကွယ်ရာအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲပေါ့။ အဲဒီ သဘော ထားက သင့်မိသားစုနဲ့ နောက်လိုက်တွေအပေါ် သင့်ရဲ့အပြုအမူတွေကို လွှမ်းမိုးထားလိမ့်မယ်။

စတုတ္ထစိတ်နေစိတ်ထားကတော့ မျှော်လင့်ခြင်းပါတဲ့။ သင့်ရဲ့အနာ ဂတ်အပေါ် သင့်ရဲ့အမြင်သဘောထားပေါ့။ အဲဖရက်အက်ဒလာဆိုတဲ့ စိတ် ပညာပါရဂူကတော့ ပြောခဲ့တယ်။ 'မျှော်လင့်ခြင်းဟာ အပြောင်းအလဲတွေရဲ့ အခြေခံပါပဲ။ အဲဒါဟာ လူတွေကို ဦးတည်ချက် ရှိစေတယ်။ မျှော်လင့် တယ်ဆိုတာ တစ်ခုခုကောင်းတာ ဖြစ်လာမယ်လို့ ယုံကြည်ခြင်းပါပဲ။'

ပဉ္စမစိတ်နေစိတ်ထားကတော့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းပါ။ အတိတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့။ သူတစ်ပါးအမှားတွေအပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းက သင့်အနာဂတ်အတွက် ကောင်းမွန်တဲ့ရလဒ်တွေ ဖန်တီးပေးပါတယ်။ သင့်အပေါ် အတိတ်မှာဆိုးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ သင့်ပစ္စုပ္ပန်အတွက်ရော၊ သင့်အနာဂတ်အတွက်ပါ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ကောင်းကျိုးတွေပေးနိုင်မှာပါ။ အကယ်၍ သင်သာ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ရင်ပေါ့။ ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ ဟာ ဉာဏ်အရှိဆုံး ရွေးချယ်မှုပါပဲ။

အဲဒီအပေါ်က စိတ်ထားငါးခုကို ထိန်းသိမ်းထားပါ။ သင်ထိပ်ဆုံးကို သွားတဲ့လမ်းကြောင်းမှာ ကောင်းကောင်းအထောက်အကူ ပေးပါလိမ့်မယ်။

‘ဉာဏ်ကြီးရှင်တွေက အထင်ကြီးခံရတယ်
 ချမ်းသာသူတွေက အားကျမနာလို ခံရတယ်
 အာဏာရှိသူတွေက ကြောက်ရွံ့ခံရတယ်
 ဒါပေမဲ့ ...

ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းသူတွေကိုသာ
 လူတွေက ယုံကြည်ကြတယ်’

အာသာ ဖရက်ဒ်မန်း

[၃]

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်ကပေါ့။ ကျွန်တော် ကုန်သွယ်ရေးကျောင်း တစ်ခုမှာ ဟောပြောပွဲလုပ်နေတယ်။ တက်ရောက်လာသူ ရာကျော်ရှိတဲ့အထဲ မှာ ကျောင်းသားအားလုံးရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံပဲ ကျွန်တော် ပြောတာကို အာရုံ စိုက်နေကြတယ်။ ကျန်တဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံကတော့ တခြား အာရုံရောက်ရင် ရောက်၊ မရောက်ရင် အိပ်ငိုက်နေကြတယ်။

အဲဒီဟောပြောပွဲမှာ ရုပ်သံလိုင်းတစ်ခုက ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ လည်း ရှိနေတော့ ကျွန်တော်က ကင်မရာပြောင်းဝတွေကို ကျွန်တော့်အစား ပရိသတ်ဘက် လှည့်ဖို့ ကျွန်တော့်နောက်ကို လာခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါ ထူးဆန်းတာတစ်ခုက တက်ရောက်သူ ပရိသတ်တွေအားလုံးဟာ ခါးတွေ ဆန့် ဟောပြောပွဲကို အာရုံစိုက်လာတယ်ဆိုတာကို တွေ့ရတာပါပဲ။ ၁၀၀% အပြည့်ပေါ့။ ဘာလို့ဆို ရိုက်ကူးရေးမီးမောင်းက သူတို့အပေါ်မှာကိုး။

အဲဒီလိုပါပဲ။ ဘဝရဲ့ရိုက်ကူးရေး မီးမောင်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ သိက္ခာတရားနဲ့ ရိုးသားတာဝန်ကျေမှုတွေအပေါ် အမြဲ စောင့်ကြည့်လျက် ရှိတယ်ဆိုတာ သတိရပါ။ သတိမမူမိဘဲ အဖမ်းမခံရပါ စေနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘဝမှာ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကင်မရာရှိနေတယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး နေထိုင်မယ်ဆိုရင် အစဉ်တိုင်း ရိုးသားစွာ နေထိုင်မိမှာပါ။ အဲဒီအခါ ဒီနေ့ မရိုးမသားအပြုအမူတွေအတွက် မနက်ဖြန်မှာ တောင်းပန် စရာ ဖြေရှင်းစရာတွေ မလိုတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

‘ကျွန်းမူတွေ မအောင်မြင်မူတွေဟာ
သင့်ဆရာတွေသာ ဖြစ်ပါစေ။
သင့်ကို မြေမြုပ်ပစ်မယ့်သူတွေ
မဖြစ်ပါစေနဲ့’

[၄]

ဘဝမှာ ပေါ်ပေါက်လာတတ်တဲ့တချို့ လွဲချော်မှုတွေ၊ အမှားတွေ၊ အရှုံးတွေက ကျွန်တော်တို့အတွက် ကြီးမားတဲ့၊ ကမ္ဘာပျက် လောက်တဲ့အမှားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အချိန် အခိုက်အတန့်လောက်သာ ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားမှုကို ထိခိုက်တာပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီအမှား သေးသေးလေးတွေကို လိုအပ်တာထက် ပိုပြီးအချိန်ပေး ခံစားကြေ ကွဲနေ တတ်ကြတယ်။ အဲဒီအခါ အရှုံးသေးသေးလေးတွေကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ကြ မလဲ။

အဆင့်တစ် - သင်ဟာ ကျရှုံးသွားတယ်ဆိုတာကို လက်ခံလိုက် ပါ။

အဆင့်နှစ် - အကောင်းမြင်စိတ်နဲ့ အဲဒီအရှုံးဟာ ကြာကြာမခံ ဘူးဆိုတာကို တွေးပါ။ တစ်ဆက်တည်း အဲဒီ အမှားကို ကျော်လွှားဖို့ သင့်ကိုယ်သင် ဆုံးဖြတ်ပါ။ အားတင်းလိုက်ပြီး ရှေ့ဆက်ပါ။

အဲဒီနှစ်ချက်ဟာ ဘာကိုဖော်ပြသလဲဆိုရင် သင်ဟာ ပထမအဆင့်မှာ သင့်ရဲ့ကျရှုံးမှုအတွက် အသိအမှတ်ပြုပြီး ဒုတိယအဆင့်မှာ အဲဒီအရှုံးအတွက် တာဝန်ယူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ တာဝန်ယူမှုဟာ ဘယ်လောက်အကျိုးသက် ရောက်မှုရှိလဲဆိုရင် သင့်အမှားသေးသေးလေးတွေဟာ သင့်အတွက် အောင် မြင်မှုကြီးကြီးတွေဖြစ်လာဖို့အတွက် တွန်းအားတွေ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

‘သင် ဘယ်ကစခဲ့သလဲဆိုတာ
သင် ဘယ်နေရာမှာ ပြီးဆုံးသွားတယ်
ဆိုတာလောက် အရေးမကြီးပါဘူး’

[၅]

အကယ်၍ သင်ဟာသင့်ကိုယ်သင်တောင် သနားမိတဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုကို ရောက်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို 'စေ(ခံ)၊ မင်း ငါ့အတိတ်ကို နားမလည် နိုင်ပါဘူး'လို့ ပြောခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်မှာ အကြံကောင်းတစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဘာကြောင့် သင် မအောင်မြင်ရသလဲဆိုတာ ရှင်းပြ မယ့်အစား၊ အခြားလူတွေ ဘယ်လိုအောင်မြင်ခဲ့လဲဆိုတာကို ပြောပြဖို့ပါ။

ဖရန့်ကလင်ဒီရုစဗဲလ်၊ ဆာဝင်စတန်ချာချီ၊ ကလာရာ ဘာတန်၊ ဟယ် လင်ကေးလား၊ မဟတ္တမ ဂန္ဒီ၊ မာသာ ထရီဇာ၊ မာတင်လူသကင်း ဂျူနီ ယာတို့လို့ ကမ္ဘာခေါင်းဆောင် ၃၀၀ ကို သုတေသနလုပ်ခဲ့တဲ့ စစ်တမ်း တစ်ခုက ဘာပြောလဲဆိုရင် အဲဒီခေါင်းဆောင်တွေထဲက ၂၅%က ခန္ဓာကိုယ် သန်စွမ်းမှု၊ ချို့ယွင်းနေကြပြီး၊ နောက်ထပ် ၅၀%က အနိုင်ကျင့်ခံရမှုတွေ၊ ဆင်းရဲတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတဲ့ ကလေးဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာပါတဲ့။

အဲဒီခေါင်းဆောင်တွေဟာ ဘဝကို လက်လျှော့ရမယ့်အစား ကြိုးစား ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတော့ အမြဲတမ်းသိထားပါ။ ဘဝမှာ သင့်ကို ပြောင်း လဲစေမှာက သင့်အပေါ်သက်ရောက်နေတဲ့အခြေအနေတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ အခြေအနေတွေကို သင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကိုင်တွယ်ပြီး ရှေ့ဆက်သွား မလဲ ဆိုတာပါ။

‘ကိစ္စတစ်ခုက
ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင်
သင့်အပေါ်မှာ
မူတည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ
အကြွင်းမရှိ မှန်ပါတယ်
အဖြေကတော့
အခုချက်ချင်း စလုပ်ဖို့ပါပဲ’

[၆]

လူတော်တော်များများက သူတို့ရဲ့ပါရမီခံတွေကို အသုံးမချ၊ မမြင့်တင်ကြတာ ငြင်းကွယ်နေကြလို့ပါပဲ။ ပါရမီတစ်ခုကို ငြင်းကွယ်ထားရင် သက်သာတယ်ဆိုတာ လူတွေကသိကြတယ်။ အဲဒီအခါ ငြင်းကွယ်ရင်း ငြင်းကွယ်ရင်းနဲ့ပဲ သူတို့ ရဲ့ပါရမီကို ဂရုမပြုမိတော့ပဲ နောက်ဆုံးပျောက်ကွယ်သွားတာပါတယ်။

လူတွေသူတို့ရဲ့ ပါရမီတွေကို မသုံးဖြစ်တဲ့ ဒုတိယတစ်ချက်ကတော့ အချိန်ဆွဲတာပါ။ တချို့က သူတို့ရဲ့ ပါရမီကိုဘယ်တော့မှမရှိတဲ့ အနာဂတ်မှာ ဘယ်တော့မှမရှိတဲ့ အရာတွေအတွက် သုံးဖို့ဆုံးဖြတ်ထားကြတယ်။ မနက်ဖြန်ဆိုတာ သင့်အတွက် မသေချာပါဘူး။

တတိယအချက်ဖြစ်တဲ့ အကြောက်တရားကလည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပါရမီ၊ အရည်အချင်းတွေကို မသုံးဖြစ်တဲ့အချက်တစ်ခုပါပဲ။ လူတစ်ချို့က ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆိုတာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသာဆိုတာကို နားမလည်ကြဘူး။ သူတို့အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိတဲ့အရုံးတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ အများစုက ဘာမှထူးထူးထွေထွေ မစွန့်စားလိုကြဘူး။

လူတွေ သူတို့ရဲ့ ပါရမီကို အသုံးမချဖြစ်တဲ့စတုတ္ထအချက်ကတော့ တာဝန်မဲ့မှုပါပဲ။ သူတို့ဟာ အရုံးတွေအတွက် သူတစ်ပါးကိုအပြစ်ဖို့ရလေလွဲချရတာကို သာယာကြတယ်။

ဝမ်းနည်းစရာအကောင်းဆုံးစကားစုက 'ဘာတွေဖြစ်လာမှာပါလိမ့်'ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုပါ။ ဗစ်ကီဟစ်ဇက်(စ်)က အကောင်းဆုံးအဖြေကို ပေးခဲ့တယ်။ 'လုပ်ခဲ့ရင်အကောင်းသား'နဲ့ 'လုပ်လိုက်မိလို့ တော်သေးတယ်'ဆိုတာ သင့်ရွေးချယ်မှုပါတဲ့။

‘ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
အတ္ထုပ္ပတ္တိဆိုတာ
ပြင်းထန်တဲ့ ကြိုးစားမှုတွေ
မဆုတ်မနစ်သော ဇွဲလုံ့လတွေနဲ့
မိမိကိုယ်ကို ပြဋ္ဌာန်းချက်အများစုပါပဲ’

[၃]

တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ တစ်သိန်းခွဲကျော်ဝင်ငွေရှိပြီး အသားတင်ပိုင်ဆိုင်မှု တန်ဖိုး ဘီလီယံဝက်(အိမ်မပါ)ရှိတဲ့ အောင်မြင် ကျော်ကြားတဲ့ အလယ် အလတ်တန်းစား လူတွေကို စစ်တမ်းကောက်ခဲ့တဲ့ အခါမှာ တွေ့ရှိခဲ့တာက သူတို့ဟာ မိသားစုနဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားအပေါ် ဂရုပြုတယ်ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီလူ တွေရဲ့ ၈၃%ဟာ အိမ်ထောင်ရှိပါတယ်။ ၉၃% ဟာ သူတို့ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ကို ပြင်းထန်ခက်ခဲတဲ့ ကြိုးစားမှုတွေကနေရရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဘာကိုပြသလဲ ဆိုရင် သူတို့ဟာ တစ်နေ့ဘာဖြစ်ရမယ်ဆိုတာကို တိတိကျကျပြဋ္ဌာန်းပြီး တစ်နေ့မှာ တကယ်ကို ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီအထဲက ၈၀%က တော့ ရုပ်ဝတ္ထုမဆန်တဲ့ အလယ်အလတ်အတွေးအခေါ် ပိုင်ရှင်တွေပါ။ ဆိုလိုချင်တာက သူတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေဟာ ငွေကြေးထက်ပိုတယ်ပေါ့။ ၈၅%ရဲ့ အဓိက ပန်းတိုင်က သူတို့မိသားစုကို ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက် နိုင်ဖို့ပါ။ (အဲဒါ တိကျတဲ့တာဝန်ယူတတ်မှုပေါ့) အဲဒီလူတွေထဲက ၁၁% လောက်ကပဲ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ကားတွေကို သူတို့ရဲ့ အလိုချင်ဆုံးစာရင်းထဲ ထည့်ကြတယ်။ အောင်မြင်မှုရဲ့အမှတ်သင်္ကေတတွေဟာ သူတို့အတွက် မိသားစုပညာရေး၊ အလုပ်စတာတွေလောက် အရေးမကြီးသလို၊ သူတို့ပျော် ရွှင်မှုအတွက်လည်း အသုံးမဝင်ပါဘူး။ သူတို့မှာ မြင့်မားတဲ့ လူနေမှုအဆင့် အတန်းရှိတယ်။ အဲဒီထက်ပိုတာက သူတို့မှာ အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ အတွေးရှိတယ်။ မဆုတ်မနစ်ကြိုးပမ်းမှု၊ တသမတ်တည်းရှိမှု၊ တိကျသေချာ မှုနဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုစတဲ့ သင်ယူလိုရတဲ့အရည်အချင်းတွေက ကွဲပြားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေတာပါ။ သူတို့ဘဝဟာ အေးချမ်းလှပါတယ်။

သတိရပါ။
အလကားရတဲ့ ဒိန်ခဲဆိုတာ
ကြွက်ထောင်ချောက်မှာပဲ ရှိတာပါ။

[၈]

လွန်ခဲ့သောနှစ်အတန်ကြာက ပေါလ်ဟာဗေးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အယ်စကီးမိုး လူမျိုးတွေ ဝံပုလွေတွေကို ဘယ်လိုသတ်ဖြတ်လဲဆိုတဲ့အကြောင်း ဖော်ထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ အယ်စကီးမိုးတွေဟာ ပထမဆုံး ချွန်မြနေတဲ့ ဓားတစ်ချောင်းကို ယူလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီဓားကို သွေးထဲမှာနှစ်ပြီး နောက်အေးခဲထားလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ဓားကို ရေခဲရိုက်ထားတဲ့ အသားထဲကို မြှုပ်အသွားကို ထောင်ထားလိုက်ပါတော့တယ်။ အဲဒီအခါ သွေးနံ့ရတဲ့ ဝံပုလွေတွေဟာ အသားကိုပြေးကိုက်ပါတော့တယ်။ အအေးဓာတ်ဟာ ဝံပုလွေရဲ့ လျှာဖျားတွေကို ထုံသွားစေပြီး အဲဒီဝံပုလွေ သတိပြုမိတဲ့အခါ သူဟာ အသွားချွန်ဓားကို ကိုက်မိပြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ အဲဒီနောက် သွေးထွက်လွန်ပြီး သေဆုံးဖို့ပဲပေါ့။

အဲဒီအဖြစ်လိုပဲ။ လူငယ်တွေအတွက် မူးယစ်ဆေးသုံးစွဲတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပေါလ်ဟာဗေးက ဥပမာ ပေးခဲ့တာပါ။ အရက်နဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေဟာ အစပိုင်းမှာတော့ ပေါ့ပါးကောင်းမွန်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေနဲ့ ဆွဲဆောင်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ စိတ်တွေကို ထုံထိုင်းစေပြီး လမ်းဆုံးကို ရောက်တော့တာပါပဲ။

မြေခွေးတွေနဲ့ ဆေးစွဲသူတွေမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တူညီတဲ့ တစ်ချက်တော့ရှိတယ်။ အလွယ်တကူနဲ့ အကျိုးများများရချင်တာပါ။ တကယ်တော့ ရာနှုန်းပြည့် အောင်မြင်စေတဲ့ ဖော်မြူလာက အများကြီးကြိုးစားပါ။ အဲဒီထက်များများ ပြန်ရမှာ အသေအချာပါပဲ။

လူတွေကို....
မျှော်လင့်ချက်တွေဝေမျှပါ

[၉]

၁၉၉၇ ခုနှစ်ရဲ့ မေလ သုံးရက်နေ့မှာ အိုလံပစ်ဂုဏ်ပြုပွဲတစ်ခုကို သွားဖို့ ကြိုကြိုက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ မြေးမ အဲလီဘောက်တစ်ယောက် အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲမှာ ငွေတံဆိပ်တစ်ခုနဲ့ ရွှေတံဆိပ်တစ်ခု ရခဲ့လို့ပါပဲ။ သူမ အဲဒီနေ့က စိတ်လှုပ်ရှားနေပါတယ်။

ဂုဏ်ပြုပွဲရဲ့ ဖွင့်ပွဲဟာ ရောင်စုံအစောင့်အရှောက်တွေ၊ အမှာစကားတွေ၊ မိန့်ခွန်းတွေ၊ အခမ်းအနားမှူးတွေ၊ အလံတင်ဂုဏ်ပြုပွဲတွေနဲ့ သိပ်ကို ခမ်းနားလှပါသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်အာရုံစိုက်မှုအများဆုံးရတဲ့ အစီအစဉ်ကတော့ အားကစားသမားတွေ ချီတက်လှည့်လည်ကြတာပါ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အပြုံးတွေ ဖလှယ်ကြ၊ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ကြရင်း တက်ကြွစွာ ခြေလှမ်းလာတဲ့ အားကစားသမားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်ထားပါတယ်။

အဲဒီအခမ်းအနားမှာ အခမ်းအနားမှူးက စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့ပါတယ်။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံးဆယ်လောက်က ပညာရှင်တွေက ယုံကြည်ခဲ့ကြပါတယ်တဲ့။ ဒီလောက်ကြီးမားကျယ်ပြန့်တဲ့ အိုလံပစ်ရေကူးကန်ကို ကူးနိုင်တဲ့ သူမရှိနိုင်ဘူး။ တစ်မိုင်လောက်ပြေးဖို့ ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆိုပြီးတော့ပေါ့တဲ့။ အဲဒီလို ပြောခဲ့တာက သူတို့ဟာ လူတွေရဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုပဲ တိုင်းတာပြီး ပြောခဲ့ကြတာပါ။ အခုကွင်းထဲမှာရှိနေတဲ့ အားကစားသမားတွေရဲ့ နှလုံးသားနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ မတိုင်းခဲ့နိုင်ရှာခဲ့လို့ပါပဲတဲ့။

ကျွန်တော်ရဲ့ မေးခွန်းကတော့ 'ဒီကွင်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်တဲ့ အားကစားသမားတွေလို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစွမ်းအစကို အစွမ်းကုန်ထုတ်သုံးခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လာနိုင်ပါသလဲ' ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီနေ့က အားကစားသမားတွေဟာ တက်ရောက်လာတဲ့ ပရိသတ်ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခုသတိရပါ။ သူတစ်ပါးကို မျှော်လင့်ချက်ပေးနိုင်သူတွေဆိုတာ၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်တွေရှိ၊ အဲဒီအိပ်မက်တွေကိုလည်း တကယ်ဖြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့ သူတွေဆိုတာပါပဲ။

‘အကယ်၍
ကလေးတစ်ယောက်ဟာ
ချီးမြှောက်ခံရမှုတွေနဲ့
ရှင်သန်ခဲ့မယ်ဆိုရင်
အသိအမှတ်ပြုတတ်ရတယ်
ဆိုတာကိုလည်း
သင်ယူပြီးသား ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်’

ဒေါ်ရီသီ နိုလ်တီ

ကလေးတွေဟာ သူတို့သင်ယူခဲ့သလို ရှင်သန်ကြတယ်

- ခွဲခြားဆက်ဆံမှုနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ကလေးဟာ
ရှုတ်ချအပြစ်တင်တတ်လိမ့်မယ်
- ရန်လိုမှုတွေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ကလေးဟာ
အကြမ်းဖက်တတ်ပါလိမ့်မယ်
- အရူးအနှမ်းစကားတွေကြား ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ကလေးဟာ
ရှက်တတ်ကြောက်တတ်နေလိမ့်မယ်
- အရှက်ကွဲခဲ့ဖူးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ
သိမ်ငယ်မှုတွေနဲ့ ကြီးပြင်းပါလိမ့်မယ်
- အားပေးအားမြှောက်မှုတွေနဲ့ ကလေးဟာ
ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာပါတယ်။
- ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှုတွေကြားက ကလေးဟာ
အသိအမှတ်ပြုဖို့ တတ်မြောက်သွားပါတယ်။
- မျှတစွာဆက်ဆံခံရတဲ့ ကလေးဟာ
သမာသမတ်ရှိတတ်သွားပါလိမ့်မယ်
- လုံခြုံမှုတွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ
ယုံကြည်မှု၊ ကိုးကွယ်ရာကို နားလည်ပါလိမ့်မယ်
- ခင်မင်မှု၊ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းမှုတွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ကလေးဟာ
ကမ္ဘာကြီးကို ချစ်တတ်ပါလိမ့်မယ်

‘အောင်မြင်ခြင်းအတွက်
 လှေကားထစ်ဆိုတာ
 သာမန်ရိုးရိုးလှေကားတွေလိုပါပဲ။
 အနည်းငယ်သော လူတွေကသာ
 သူတို့ ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲက
 လက်တွေထုတ်ပြီး
 ကြိုးစားတက်ခဲ့ပါလိမ့်မယ်’

[၁၁]

US အပျော်တမ်းဂေါ့ဖ် ချန်ပီယံရှစ်ပွဲရဲ့ ဖိုင်နယ်ပွဲစဉ်တစ်ခုမှာပေါ့။ စတိမ်စကော့နဲ့ တိုက်ဂါးဝုဒ်တို့ ပြိုင်ဆိုင်နေကြတယ်။ ဆယ်ရှစ်ကျင်းမြောက်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာပေါ့ အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့် နောက်ဆုံးကျင်းတစ်ကျင်းပါ။ စတိမ်ကအရင်ဆုံး ရိုက်ခွင့်ရှိသူပါ။ တိုက်ဂါးဝုဒ်ရဲ့ဂေါက်သီးဟာ စတိမ်ရဲ့လမ်းကြောင်းပေါ်ရောက်နေတဲ့အတွက် အမှတ်အသားလုပ်ပြီး ဖယ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စတိမ်ရဲ့ရိုက်ချက် လွဲချော်သွားခဲ့ပါတယ်။

တိုက်ဂါးဝုဒ်ဟာ မြက်ခင်းစိမ်းကို ရှုထောင့်စုံကနေ သေချာပတ်ပြီး လေ့လာပါတယ်။ ပြီးတော့ ရိုက်မယ်အလုပ်မှာ ခုနဖြတ်ပေးတဲ့ နေရာနဲ့ ယခု ဂေါက်သီးတည်နေရာမှားနေတဲ့အတွက် စတိမ်က သတိပေးလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီနောက် စတိမ်သတိပေးတဲ့အတိုင်း ဂေါက်သီးကို နေရာရွှေ့၊ သူ့ကို ချန်ပီယံဖြစ်စေတဲ့ ရိုက်ချက်နဲ့ တိုက်ဂါးဟာ ပွဲကို သိမ်းခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ စတိမ်ရဲ့ အားကစားသမားကောင်း စိတ်ဓာတ်ကို ပြတာပါပဲ။ စတိမ်သာ သတိမပေးရင် တိုက်ဂါးဟာ ဂေါက်သီးနေရာချ မမှန်ကန်မှုနဲ့ နှစ်ချက်တိုး ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခံရမှာပါ။ အဲဒီအခါ စတိမ်က ချန်ပီယံ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စတိမ်ဟာ သူ့ရဲ့ကောင်းဆန်တဲ့ သတိပေးမှုကို ပြုခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါရိုးသားမှုနဲ့ အတုယူရတဲ့ အားကစားစိတ်ဓာတ်ပါပဲ။ စတိမ်စကော့ဟာ အဲဒီပွဲမှာတော့ တိုက်ဂါးဝုဒ်ကို ရှုံးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာတစ်လွှား ဂေါက်ရိုက်သူတွေရဲ့ လေးစားမှုနဲ့ အထင်ကြီးမှုတွေကို အောင်မြင်စွာ ရယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

လေးစားထိုက်တဲ့ စံပြုတစ်ယောက်ပါပဲ။

‘သင့်ဘဝမှာ
ဘယ်လောက် ဝေးဝေးသွားနိုင်သလဲ
ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်မှာက
သင် ဘယ်လိုအခြေအနေတွေနဲ့
ရင်ဆိုင်နေရသလဲဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။
သင် အဲဒီအခြေအနေတွေကို
‘ဘယ်လို ကျော်ဖြတ်သလဲဆိုတာပါ’

[၅]

ကျွန်တော် အမှတ်တရ အဖြစ်ဆုံးလူတွေထဲက တစ်ယောက်က ချာလီ ဝီဒီမေယာပါပဲ။ ချာလီဟာ လော့စ် ဂါရ်စ် အထက်တန်းကျောင်းကို တစ်ခါမှာ မဖြစ်ဘူးတဲ့ အထက်တန်းကျောင်း ချန်ပီယံဘောလုံးပွဲမှာ ဗိုလ်စွဲ စေခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် ချာလီရဲ့ လေ့ကျင့်ရေးနေ့တွေကို အလည်သွားတာ မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ချာလီက ကွင်းဘေးမှာ စကားပြော၊ သူ့လက်ထောက်နည်းပြက ကွင်းထဲနဲ့ ကွင်းပြင် အသွားအလာလုပ်ရင်း ချာလီရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ထူးဆန်းတာတစ်ခုကတော့ ချာလီဆိုတဲ့ နည်းပြကြီးဟာ တစ် ကိုယ်လုံးမှာ လှုပ်ရှားနိုင်တာဆိုလို့ မျက်လုံးနဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေပဲ ရှိပါတယ်။ လူဂီးရစ် လို့ခေါ်တဲ့ အကြောသေရောဂါ ခံစားနေရတဲ့ ချာလီအတွက်တော့ လူစီဆိုတဲ့ သူ့အမျိုးသမီးဟာ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ဘာသာပြန်ပေးတဲ့ စကား ပြန်ပေါ့။

သွားရေးလာရေး ခက်ခဲတဲ့ကြားကပဲ ချာလီဟာ ကျောင်းတွေ စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့၊ ဘုရားကျောင်းတွေမှာ ဟောပြောပွဲတွေလည်း လုပ်ပါ သေးတယ်။ သူ့ဇနီးကတော့ စကားပြန်ပေါ့။ စကားသံမထွက်တဲ့ ဟောပြော သူဟာ အမေရိကမှာ ကျွန်တော်သိသလောက် ချာလီတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါ တယ်။ ချာလီရဲ့ ကြုံခဲ့ရသမျှကို ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး စိတ် ဓာတ်ကတော့ ချီးကျူးအတုယူရမယ်ဆိုတာ ပြောဖို့တောင် မလိုတော့ပါဘူး။

‘သင် အခြားလူတွေကို
စိတ်ပျက်စေရင် စိတ်ပျက်စေမိလိမ့်မယ်။
ဒါပေမဲ့ သင်နဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့
သင်ဟာ အကောင်းဆုံးပါ။
သင့်ရဲ့ တည်ရှိမှုဟာ အတုမရှိပါ။
သင့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက စွမ်းအင်တွေကို
သင်ကိုယ်တိုင်ပဲ သုံးရမှာပါ။
အဲဒါ ထူးခြားအံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့
သင့်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားပါပဲ။’

[၁၃]

တက်ဆက်ပြည်နယ် ဘားမောင့်မြို့က မြေရှင်တစ်ယောက်ဟာ မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက် သူ့ပိုင်မြေကို ထုတ်ရောင်းရဖို့ ဖြစ်လာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရေနံကုမ္ပဏီတစ်ခုက သူ့မြေကို အခပေးပြီး ရေနံတူးဖို့ လာရောက် ကမ်းလှမ်းခဲ့ပါတယ်။ သူ့အတွက်လည်း ယုတ်လျော့မသွား၊ လစဉ်လခကလည်း ရနေမှာဆိုတော့ ရေနံတူးဖို့ကို လိုလိုလားလားပဲ သဘောတူခဲ့ပါတယ်။

ရေနံတွင်းတူးစင်တွေ ဘာတွေ အသေအချာ အကျအနဆောက်ပြီး စမ်းသပ်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီမြေပိုင်ရှင်ရဲ့ ခြံကွက်ဟာ သမိုင်းမှာ ရေနံအထွက်ဆုံး တွင်းတစ်တွင်း ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီမြေပိုင်ရှင် ဘီလျံနာကြီးဖြစ်သွားပြီလားဆိုတော့ အဖြေကမဟုတ်ပါဘူး။ ကံမကောင်းစွာဘဲ သူဟာ အဲဒီအကြောင်းကို ကြိုမသိခဲ့ဘဲ ရင်းနှီးမြုပ်နှံမှုမလုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော်ရဲ့ အဲဒီဖြစ်ရပ်အပေါ် အတွေးအမြင်တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်တို့ လူတွေမှာလည်း လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ထူးခြားပြီး အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ အရည်အချင်းတွေ စွမ်းဆောင်ရည်တွေ ရှိနှင့်ကြပါတယ်။ ဘယ်တော့မှမသိ၊ အသုံးမချဖြစ်တဲ့ဟာတွေ အပါအဝင်ပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သင့်ဘဝမှာ အောင်မြင်ဖို့ဆိုရင် သင့်ကိုယ်သင် ရှာဖွေဖို့ တည်ဆောက်ဖို့ လိုပါတယ်။

မြေအောက်မှာ ရေနံမြေရှိမှာ ဘယ်သူသိမှာလဲ။ နည်းနည်းတွေးကြည့်လို့ အကျိုးမယုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အစွမ်းလက္ခဏာ အရည်အချင်းတွေကို ကိုယ်တိုင်ပဲ တူးဖော်အသုံးချရမှာပါ။

‘အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ မိဘတွေကသာ
ကလေးနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး
ဆောင်ရွက်ပေးတာကို
အချစ်စစ်မှန်နဲ့ သိကြတယ်’

[၁၄]

ဒီကနေ့ မနက်မှာ အစီအစဉ် တင်ဆက်သူနဲ့ မိဘတစ်ယောက် ပြောနေတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်တယ်။ အဲဒီတီဗွီ အစီအစဉ်မှာ လာနေတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူဟာ သူ့သားနှစ်ယောက် အတွက် သေတမ်းစာကို အတည်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမှာ ကျောင်းနောက်ကျ၊ မကျဆိုတဲ့ အချက်ပါဝင်တဲ့ အကြောင်းပါ။

ဘာလို့ဆို သူ့သားနှစ်ယောက်ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်လအတွင်း ကျောင်းကို ကြိမ်တိုင်တိုင် နောက်ကျခဲ့လို့ပါတဲ့။ ကျောင်းသား မိဘနှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေးမှာဘဲ အဲဒီကျောင်းနောက်ကျတဲ့ ပြဿနာကို မိဘတွေက တာဝန်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုပါ။

ကျောင်းချိန်မှန်မှန် ရောက်အောင် ကလေးကို ပို့ဆောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ တာဝန်ဟာ မိသားစုတိုင်းတာဝန်ဟု သတ်မှတ်ခြင်းက စိတ်ကို မြင့်တက်စေပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အဲဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာ နောက်ထပ် ကျောင်းနောက်ကျတဲ့ မကောင်းတဲ့ အပြုအမူတစ်ခုလုပ်မိရင် သူတို့ရဲ့ အမွေတွေ ဆုံးရှုံးရမှာပါ။ တာဝန်ယူ စိတ်ဆိုတာ ခံယူချက်နဲ့ ဆက်စပ်ပါတယ်။ မိဘက သားသမီးရဲ့ အပြုအမူအပေါ် တာဝန်ယူရသလို သားသမီးကလည်း မိမိကိုယ်တိုင်ရဲ့ အပြုအမူအတွက် တာဝန်ယူနိုင်မှ ဖြစ်မှာပါ။ အဲဒါ ဘဝအောင်မြင်ရေး လမ်းကြောင်းအစစ်ပါပဲ။

‘ကလေးတစ်ယောက်အတွက်
ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ
သူတို့အတွက်
မိဘက ပေးနိုင်တဲ့
အချိန်တွေပါပဲ။’

[၁၅]

တရားရုံးတစ်ခုမှာ ပြစ်ဒဏ်ကျခဲ့ရတော့မယ့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်ကို မြင်တော့ တရားသူကြီးဟာ ကလေးဘဝထဲက သူသိခဲ့တဲ့ လူငယ်လေးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတယ်။ အဲဒီ အပြစ်သားကောင်လေးရဲ့ ဖခင်ဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ ဥပဒေပညာရှင်တစ်ယောက်ပေါ့။ အဲဒီမှာ တရားစီရင်ရတော့မယ့် တရားသူကြီးဟာ အပြီးသတ် စီရင်ချက်မချခင်၊ သူ အလွန်သိချင်တဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“မင်းအဖေဟာ အလွန်တော်တာပဲ။ “မင်းရဲ့ ထူးချွန်တဲ့ ဖခင်အကြောင်း ဘာများ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မှတ်မိသလဲ” လို့ပေါ့။ အဲဒီအခါ လူငယ်လေးက “ဟုတ်ကဲ့၊ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကို မှတ်မိတာပေါ့။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ် အချိန်တွေမှာ အဖေက စာရေးရင်ရေး၊ မရေးရင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေတတ်တာပါပဲ။ ကျွန်တော် အဖေနဲ့ စကားပြောချင်လို့ သွားတိုင်း၊ သား ငြိမ်ငြိမ် သွားဆော့နေစမ်း။ အဖေဒါပြီးမှ ရမယ်ဆိုတဲ့အဖြေပဲ အမြဲကြားခဲ့ရတယ်။ တရားသူကြီးမင်းကတော့ ကျွန်တော့်အဖေကို ထူးချွန်တဲ့ ဥပဒေပညာရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မှတ်မိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်အဖေကို ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ မှတ်မိပါတယ်” လို့ ပြန်ပြောသတဲ့။ အဲဒီမှာ တရားသူကြီးက တီးတိုးရေရွက်လိုက်တာကတော့ “ဪ... စာအုပ်တစ်အုပ်တော့ ပြီးဆုံးသွားတယ်။ သားတစ်ယောက်ကိုတော့ ဆုံးရှုံးသွားရှာပါလား” လို့ပါပဲ။

အလုပ်ထဲမှာ အာရုံနှစ်ထားတာဟာ အများအမြင်မှာတော့ အထင်ကြီးချင်စရာပါပဲ။ အလုပ်ကြိုးစားတဲ့သူတွေဟာ မိသားစုအတွက် အချိန်ပေးဖို့ ပျင်းကြတယ်။ လူမှုဆက်ဆံရေးနဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးမှာ အားနည်းကြတယ်။ အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ဟာ မိသားစုကို အချိန်ပေးတာကလည်း တာဝန်ကျေမှုထဲမှာပါတယ်ဆိုတာကို အလုပ်မှ အလုပ်ဆိုသူတွေအတွက် သက်သေပြခဲ့ပါတယ်။”

‘ကျွန်တော် ကောင်းရုံပဲဆိုတာတွေကို
ငြင်းခွဲရတယ်။
အကောင်းဆုံးဆိုတာတွေကို
နေရာပေးဖို့ပေါ့’

[၁၆]

ကျွန်တော် ကဖေးဆိုင်တွေမှာ စားရတာ သဘောကျတယ်။ အထူးသဖြင့် မျက်စိရှေ့တင် အဆင့်လိုက် အဆင့်လိုက် ကြိုက်တာရွေးယူ ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ပေးတဲ့ ဆိုင်တွေကို နှစ်သက်ပါတယ်။ ဘာလို့ဆို ကျွန်တော့်ကို မချပေးခင် သူတို့ ဘယ်လို ပြင်ဆင်သလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်က စခဲ့တဲ့ ပိုးပေါ့။ တစ်နေ့ကျွန်တော့် အမျိုးသမီးနဲ့ ကျွန်တော်ဆိုင်သစ်လေးတစ်ဆိုင်မှာ သွားစားခဲ့တယ်။ အဲဒီဆိုင်ရဲ့ တည်ဆောက်ပုံက တန်းစီပြီးထားတဲ့ ဟင်းအမယ်စုံ ကောင်တာလေးတွေရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ရင်း ဟိုဟာယူတယ်။ ဒီဟာယူမယ်၊ ဒီဟာ ပယ်မယ် စသည်ဖြင့် ကိုယ်က ရွေးချယ်ပြီး ကောင်တာနောက်က ဝန်ထမ်းတွေက တစ်ခါတည်း ပြင်ဆင်ပေးတာပါ။ လူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဆာနေပါစေ၊ အဲဒီလိုင်းထဲက ဟင်းခပ်အားလုံး ဟင်းအမယ်အားလုံးကိုတော့ မရွေးချယ်ကြပါဘူး။

ကျွန်တော်ကတော့ အရသာလည်းရှိ၊ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းမွန်စေတဲ့ ဟင်းအမယ်တွေကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် အကောင်းဆုံးအရသာကို ရဖို့ တစ်ချို့ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အစားအစာတွေကို ချန်ခဲ့ရတယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ ကော်ဖီဆိုင်က တန်းစီစနစ်ဟာ ဘဝရဲ့ တန်းစီစနစ် လိုပါပဲ။ တကယ်လက်တွေ့ဘဝမှာ အရာအားလုံးဟာ အခုလိုတောင် အရန်သင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့တွေ ပိုပြီး ဂရုစိုက် ရွေးချယ်ရပါမယ်။ အဲဒီ ရွေးချယ်မှုကပဲ ဘဝရဲ့ အရေးပါတဲ့ ဧရိယာ ရှစ်ခုဖြစ်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှု၊ ကျန်းမာရေး၊ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ လုံခြုံမှု၊ ခင်မင်မှု၊ မိသားစုနဲ့ မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်ဆိုတာတွေကို ဖန်တီးသွားမှာပါ။ ကောင်းရုံဆိုတာကို ချန်ထားခဲ့ပြီး၊ အကောင်းဆုံးကို ရွေးချယ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့အပေါ်ပဲ မူတည်ပါတယ်။

‘သဘာဝရဲ့ အဖိုးတန်တွင်းထွက်
 အရင်းအမြစ်တွေကို
 အလွန်အကျွံ သုံးစွဲပြီး ကုန်ခမ်းစေတယ်။
 လူတွေရဲ့ အဖိုးတန် မွေးရာပါ
 အရည်အချင်းတွေကိုတော့
 မသုံးစွဲမိဘဲ ကုန်ခမ်းစေပါတယ်’

[၁၇]

သောကြာနေ့ နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုမှာပေါ့။ ဂျွန်နီလေးတို့ တက်တဲ့ မူလတန်းကျောင်းက အတန်းပိုင်ဆရာမက “မင်းတို့ရဲ့ ပိတ်ရက်မှာ ကြုံတွေ့ခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို တနင်္လာနေ့ကျရင် အတန်းထဲမှာ ပြောပြရမယ်” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ တနင်္လာနေ့ရောက်တဲ့အခါ ဂျွန်နီလေးဟာ ပြောချင်လွန်းလို့ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေပါသတဲ့။ အဲဒီအခါ ဆရာမက “ကဲ ဂျွန်နီ၊ သားရေ မင်းမှာ ပြောစရာ ကောင်းကောင်း တစ်ခု ရှိနေပုံရတယ်။ ပြောပြစမ်းပါဦးလို့ မေးတဲ့အခါ ဂျွန်နီက “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ မနေ့က ကျွန်တော့် အဖေနဲ့ ငါးမျှားထွက်တော့ ငါးရဲ့ ၅ ကောင် ဖမ်းမိပါတယ်။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီ ငါးတွေရဲ့ စုစုပေါင်း အလေးချိန်က ၇၅ ကီလိုဂရမ် ရှိပါတယ်” လို့ တက်ကြွစွာ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဆရာမက “ဂျွန်နီရာ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ကဲ ဆရာမ ပြောမယ်၊ ဆရာမ အိမ်က ကျောင်းကိုအလာ ရုတ်တရက် ဒေါသကြီးနေတဲ့ ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ ဆရာမက ကြောက်နေတုန်းမှာပဲ ခွေးဝါလေးတစ်ကောင် ပေါ်လာပြီး အဲဒီဝက်ဝံကြီးကို ခုန်အုပ် နှာခေါင်းရိုးကို ချိုးပစ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကဲ ဖြစ်နိုင်လား” လို့ ပြန်မေးသတဲ့။ ဂျွန်နီက အေးအေးဆေးဆေးပဲ “ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာမ၊ အဲဒါ သား ခွေးလေးမို့လို့ပေါ့” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖန်တီးမှု စိတ်ကူးယဉ် စွမ်းရည်ဟာ ပြဿနာ တော်တော်များများရဲ့ အဖြေကို တွေ့စေတယ်။ ကလေးတွေကိုလည်း တီထွင်မှု သဘောပါတဲ့ ဖန်တီး စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေကို အားပေးသင့်ပါတယ်။

‘လောကမှာ ဘယ်တော့မှ မမှားတဲ့
အမှန်တရားတစ်ခုက
ဦးတည်ချက်ရှိတဲ့ လူတွေဟာ
ပိုပြီး ဝေးဝေးရောက်တယ်
ပိုပြီး မြန်မြန်သွားနိုင်တယ်။
ပြီးတော့ သူတို့ဘဝမှာ
ကိစ္စတော်တော်များများကိုလည်း
ပြီးမြောက်ပါတယ်။’

[၁၈]

အန်ဒရူးဒဂါဒနာဆိုတဲ့ ပညာရှင်တစ်ယောက်က တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ ၁၀၀,၀၀၀ ကျော်ဝင်ငွေရှိတဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းမအစုံပါတဲ့ လူတွေကို စစ်တမ်း ကောက်တဲ့အခါ တွေ့ရတာက သူတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီ ကွဲပြားပေမယ့် တူညီတာတစ်ခုက အံ့ဩဖို့ကောင်းအောင် ဒီနေ့ထိ သူတို့ရဲ့ ဦးတည်ချက်တွေကသာ ပြီးမြောက်မှုက ဘာဆိုတာကို တိတိကျကျ ကျင်ကျင်လည်လည် ပြောနိုင်တာပါတဲ့။

ဘဝမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရာကို ရောက်ဖို့ဆိုတာ၊ ကိုယ်အခု ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေသလဲဆိုတာရယ် အဲဒီ ရောက်ချင်တဲ့ နေရာကို ဘယ်လို သွားမလဲဆိုတာရယ်ကို သေချာသိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်တဲ့။ UCLA ဆေးကျောင်းက ဒေးဗစ်ဂျီ ဂျက်ဖ်ဆန်က ကျွန်တော်ရဲ့ ဟောပြောပွဲကို တက်ရောက်တဲ့ လူထုပရိသတ်ကို စစ်တမ်းတစ်ခု ကောက်ယူခဲ့ပါတယ်။ ဟောပြောပွဲလာတဲ့ ပရိသတ်တွေကို ဦးတည်ချက်ရှိသူနဲ့ ဦးတည်ချက် သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိသေးသူ ဆိုပြီး အုပ်စုနှစ်စု ခွဲခြားထားပါတယ်။ အဲဒီမှာ တွေ့ရှိတာကတော့ ဦးတည်ချက်ရှိတဲ့ တက်ကြွသူတွေဟာ ဦးတည်ချက်မရှိသေးတဲ့ သူတွေထက် နှစ်ဆလောက် ပိုတဲ့ ဝင်ငွေရှိတယ်ဆိုတာပါပဲ။

အဲဒါ မထူးဆန်းပါဘူး။ ဦးတည်ချက်ရှိသူတွေဟာ ပိုပြီး တက်ကြွကြတယ်။ ဘဝနဲ့ အလုပ်မှာ ပိုပြီး ပျော်ရွှင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေးကလည်း ပိုပြီး ကောင်းမွန်ကြပါတယ်။ ဘာလို့ဆို ဦးတည်ချက်ဆိုတာ သင်ဘယ်ကိုသွားနေလဲဆိုတဲ့ အချက်ကို ရှင်းလင်းစေလိုပါပဲ။

‘ရည်မှန်းချက်တွေကို
 တိုးတက်များပြားလာမှုအဖြစ်
 ပြောင်းလဲပါ။

အချိန်နဲ့အမျှ သင့်ဘဝကို
 စီမံခန့်ခွဲနိုင်ပြီဆိုရင်
 အရာရာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ
 မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပါဘူး’

[၁၉]

ဦးတည်ချက် (သို့) ရည်မှန်းချက်တစ်ခု တိတိကျကျ ရှိထားတယ် ဆိုတာ တကယ်တော့ သင့်ဘဝကို ပိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖန်တီးဖို့ အခွင့်အရေးပါပဲ။ သင့်ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ ပြတ်ပြတ် သားသား ဉာဏ်ရှိရှိ ချမှတ်ထားပြီးဆိုတာနဲ့ သင့်ရဲ့ လက်ဝဲဘက် ဦးနှောက် မှာ ဦးတည်ချက် ခိုင်မာမှု ရှိသွားပါပြီ။ အဲဒီအခါ သင့်ရဲ့ လက်ယာဘက် ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုပြီး ချမှတ်ထားတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး လျှောက်လှမ်းနိုင်ပြီပေါ့။

လူတိုင်းအတွက် ဦးတည်ချက်ဆိုတာ အခြေခံလိုအပ်ချက်ပါပဲ။ အလွန် အရေးကြီးပါတယ်။ ဦးတည်ချက် အခြေခံရှိမှသာ အဲဒီဦးတည်ချက် ကို အကောင်းဆုံး အာရုံစိုက်ပြီး ဘဝရဲ့ အခြေအနေတွေတိုင်းအတွက် အဖြေမှန်တွေကို စဉ်းစားတွေးခေါ်ဖို့ လွတ်လပ်မှု ပိုရမှာပါ။ ဥပမာ - မိုက်ကယ် ရော်ဒ်နီပေါ့။ မိုက်ကယ်ဟာ ဘက်စကတ်ဘော ပွဲစဉ်တွေတိုင်းမှာ မတူညီတဲ့ အခြေအနေ တွေအပေါ် အကောင်းဆုံးကစား ပြနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာလို့ဆို သူ့မှာ ဘက်စကတ်ဘောနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခြေခံလမ်းကြောင်း ရှိနေလို့ပါ။ အခြေခံတောင် မပိုင်တဲ့သူဟာ လက်စွမ်းပြဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် သင့် ဘဝမှာ လက်စွမ်းပြဖို့ဆိုရင် ချမှတ်ပြီးသား အခြေခံလမ်းကြောင်း (သို့) ရည်မှန်းချက် ရှိရပါမယ်။ ဒါမှသာ သင့်အတွက် လက်စွမ်းပြအောင်မြင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရှိမှာပေါ့။

‘တစ်မိုင် ဆိုရင်တော့
စမ်းသပ်ကြည့်ရမှာပဲ။
တစ်လက်မစီ ဆိုရင်တော့
အလွယ်လေးပါ’

[၂၀]

ဂျိမ်းဘော့စ်စတစ်လို့ခေါ်တဲ့ ခြောက်နှစ်သားကောင်လေး တစ်ယောက်ဟာ ကျောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့၊ သူ့ဆရာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကို မကြိုက်တဲ့ ခံစားချက်ရှိပါတယ်။ ရမှတ်တွေ မကောင်းဘူး။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ အကြောင်းပြ ငိုယိုနေလေတော့ သူ့အမေ လော်ရာအတွက် ဆရာမိဘ တွေ့ဆုံမှုတွေဟာ အစဉ်အလာလို ဖြစ်နေပါပြီ။

အဲဒီလို ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကြားမှာပဲ ဂျိမ်းရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ ကွာရှင်းပြတ်စဲ ခဲ့ကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ လော်ရာက အောင်မြင်ရေး သင်တန်းတစ်ခုကို သွားတက်ရင်း သူ့သားမှာ ဘဝအတွက် ကောင်းမွန်မှု တွေ ရှာဖွေဖို့ အရည်အချင်းတွေဖြစ်တဲ့ အကောင်းမြင်ဝါဒ၊ ရိုးသားမှု၊ လေးစားသမှုနဲ့ တက်ကြွခြင်းတွေ ပျောက်ဆုံးနေတာ သိလိုက်ရတယ်။ သိသိချင်းပဲ လော်ရာဟာ ကလေးကို လေ့ကျင့်သင်ကြား ပေးပါတော့တယ်။ ကဒ်ပြား ဝိုင်းလေးတွေ၊ ဆုတံဆိပ်ကလေးတွေနဲ့ ဂျိမ်းရဲ့ တိုးတက်မှုတွေကို အသိအမှတ်ပြုတယ်။ ကျောင်းမှာတွေ့ရတဲ့ ဆရာမတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကောင်းတဲ့ စကားတွေကို ပြောဆိုစေတယ်။

ဖြေးဖြေးချင်းပဲ အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပွားခဲ့တာပါ။ တစ်နှစ်အတွင်း ဂျိမ်းရဲ့ အဆင့်တွေ တက်လာတယ်။ သိပ္ပံပွဲတော်မှာ ပထမဆုရတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကလေးအမေတစ်ယောက်ရဲ့ ကြိုးစားမှုဟာ ဂျိမ်းလေးကို အတော်ဆုံး ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့အထိ အောင်မြင်စေခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ဘာပျောက်ဆုံးနေလဲဆိုတာ သိမှ ဘာပေါင်းစည်းရမယ်ဆိုတာ သိနိုင်မှာပါ။

‘တချို့ လူတွေက
သူတို့အတွက်
အကျိုးရှိနေတဲ့အတိုင်း
အပြစ်ကိုပဲ
အမြဲရှာဖွေနေကြတယ်။’

[၂]

ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတဲ့ To Shine To Thine. Own Self Be True ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲက အမျိုးသမီးရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို မှတ်မိနေသေးတယ်။ အောင်မြင်တဲ့ မိသားစုဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက သူမရဲ့ သာယာပျော်ရွှင်မှုရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောတဲ့အခါ အရေးကြီးဆုံးက ခြေသလုံးအိမ်တိုင် တစ်ယောက်ပါလို့ ပြောသတဲ့။

တစ်နေ့ သူဟာ ပန်းကန်တွေ ဆေးနေတုန်း အိမ်နောက်ဖေးတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ခြေသလုံး အိမ်တိုင်တစ်ယောက်က လာခေါက်ရင်း မနက်စာ စားဖို့ အလုပ်လေးဘာလေး ရှိလားလို့ ပြောသတဲ့။ အဲဒီအခါ သူမက “မင်း အလုပ်ကို မင်းလုပ်၊ ငါ့မှာတော့ ပေးစရာ မရှိဘူး။ အဲဒါမှ မင်းထွက် မသွားရင်တော့ ငါ့ယောက်ျားကို ခေါ်ရလိမ့်မယ်” လို့ ဒေါသတကြီး မောင်း ထုတ်သတဲ့။ “အဲဒီအခါ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်က မင်းယောက်ျားလား အိမ်မှာ နေမှာ၊ သူအိမ်မှာ နေတဲ့အချိန်က သေလောက်အောင် နေမကောင်း ဖြစ်နေမှ ပါ” လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားသတဲ့။

အဲဒီအခါ အမျိုးသမီးကြီးက ဆက်ပြောတာက “ကျွန်မဆေးလက်စ ပန်းကန်တောင် ဆက်မဆေး ဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်မ ယောက်ျားအပေါ် ကျွန်မ အမြဲ အပြစ်ရှာနေတာတွေကို ပြန်စဉ်းစားမိပြီး၊ အရာရာကို ပြုပြင်ဖို့ ဆုံး ဖြတ်လိုက်ပါတော့တယ်” တဲ့။ သူမဟာ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အပြစ်ရှာသူကနေ ပြီး အကောင်းမြင်တတ်တဲ့ အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါ တယ်။ သာယာပျော်ရွှင် အေးချမ်းတဲ့ မိသားစုဘဝဟာ သူမအတွက် ရလဒ် ပေါ့။

‘မျှော်မှန်းချက်ကြီးကြီးထားရင်
ရလဒ်ကောင်းတယ်ဆိုတာ
သိပ္ပံပညာမှာရော
စာအုပ်ထဲမှာရော
အားကစားမှာရော
အနုပညာမှာပါ မှန်ကန်တဲ့ အချက်ပဲ’

[၂၂]

၁၉၉၀ အစောပိုင်းကာလများက ပယ်ရီတိုဆိုတဲ့ အိတလီ ပညာရှင် တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ ကျော်ကြားလှတဲ့ ၈၀/၂၀ ဥပဒေကို တီထွင် ထုတ် ဖော်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဥပဒေရဲ့ တကယ့်ဆိုလိုရင်းက ၂၀ % သော ပစ္စည်းတွေ ကိုပဲ ၈၀ % သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက လုပ်ကိုင်နေကြတယ်။ ၂၀% သော လူတစ်စုကပဲ ၈၀ % သော ကြွယ်ဝမှုကို ပိုင်ဆိုင်ကြတယ်လို့ ရည်ညွှန်း တာပါ။

အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့တွေက ၂၀ % သော အလုပ်သမားတွေက သာ ၈၀ % သော အလုပ်ကို လုပ်တာ။ ၂၀ % သော အရောင်းစာရေးကသာ ၈၀ % သော ရောင်းအားကို တာဝန်ယူထားတာလို့ အသွင်အပြင် ခွဲခဲ့ကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇစ်ဇစ်ဂလာ ကော်ပိုရေးရှင်းမှာဆိုရင် ၁၉၉၆ ခုနှစ်က ၂၀% သော ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရောင်းစာရေးတွေက ၂၅ % ပဲ ရောင်းနိုင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ၈၀ % သော အရောင်းစာရေးတွေက ၇၅ % သာ ထုတ်လုပ် နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနှစ်မှာ ထူးခြားတာ တစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အညံ့ဆုံး၊ အရောင်းသမားက တခြားတော်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ အရောင်းသမားနဲ့ တန်းတူ ရောင်းနိုင်ခဲ့ တယ်ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူ့ကို တခြားအရောင်း စာရေးတွေလိုပဲ။ အခွင့်အရေးတွေ၊ ရပိုင်ခွင့်တွေ၊ အသိ အမှတ်ပြုမှုတွေ ပေးခဲ့ရတာပေါ့။

လူတိုင်းကို အတော်ဆုံးတွေလို ဆက်ဆံပါ။ လေးစားပါ။ ယဉ်ကျေး စွာ ဆက်ဆံပါ။ သင် အံ့ဩရမှာက သင်မျှော်မှန်းချက် ကြီးကြီးထား ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ လူအများစုက သင်မျှော်လင့်ထားတဲ့ရလဒ် ထက် ကောင်းတာတွေ ပြန်ပေးမှာ အသေအချာပဲ ဆိုတာပါပဲ။

‘မှန်ကန်တဲ့ ဦးတည်ချက်ကသာ
အချိန်တွေကို ဖန်တီးတယ်’

[၂၃]

တစ်နေ့ နယ်စွန်နယ်ဖျားတစ်ခုမှာ ခရီးသွားတစ်ယောက်က သူ့လမ်းမှားပြီဆိုတာကို သိလိုက်ပါတယ်။ တွေ့မိတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာက ရွာသားတစ်ယောက်ကို “မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်တော် လမ်းပျောက်သွားလို့ပါ။ ကူညီပါဦးလို့” မေးပါတယ်။ အဲဒီအခါ ရွာသားက “ခင်ဗျား ဘယ်ရောက်နေလဲ သိလား” လို့ မေးပါတယ်။ “ဟုတ်ကဲ့ ခုနလေးတင် ခင်ဗျားတို့ ရွာဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့လို့ သိပါတယ်” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ရွာသားက “ခင်ဗျား ဘယ်ကို သွားမှာလဲကော သိလား” ဆိုတော့ “ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်လို့ ခရီးသွားက ပြန်ဖြေသတဲ့။ အဲဒီအခါ ရွာသားက ခင်ဗျား လမ်းမပျောက်ပါဘူး။ လမ်းညွှန်မှုသာ လိုတာပါလို့ ပြောသတဲ့။”

ကျွန်တော်တို့တွေဟာလည်း ခရီးသွားလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာဖြစ်ချင်လဲ သိကြတယ်။ ဘယ်ကို သွားချင်လဲ သိကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းမပျောက်ပါဘူး။ မှန်ကန်တဲ့ လမ်းညွှန်မှုပဲ လိုတာပါ။ အောင်မြင်မှု လမ်းကြောင်းကို ရှာတွေ့ဖို့ သိပ်မလိုပါဘူး။ အဲဒီကို ရောက်ဖို့ကတော့ ပစ္စုပ္ပန် လုပ်ငန်းစဉ် (agenda) ရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ သင့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိရမယ်။ စီမံကိန်းရှိရပါမယ်။ သင့်မှာ အစီအစဉ်ကောင်းတစ်ခု မရှိဘဲနဲ့တော့ သင့်ဘဝကို အစီအစဉ်တကျ ဖြတ်သန်းလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

‘အလုပ်တစ်ခုကို
ချစ်မြတ်နိုးပြီဆိုတာနဲ့
အလုပ်လုပ်ခြင်းဟာ
သင့်ဘဝကို
ချိုမြိန်စေလိမ့်မယ်
သာယာစေလိမ့်မယ်
အဓိပ္ပာယ် ရှိစေလိမ့်မယ်’

[၂၄]

လူတွေက တစ်ခုခုကို ပြဿနာလို့ပဲ မြင်တတ်ကြတယ်။ အဲဒီပြဿနာ ကြားကရလာမယ့် အခွင့်အရေးကို မတွေ့မိကြဘူး။ ဥပမာပြောရမယ်ဆိုရင် ထောင်သားနှစ်ယောက် ထောင်ပြတင်းဝက ကြည့်တယ်။ တစ်ယောက်က အုတ်ရိုးကို မြင်တယ်။ တစ်ယောက်က ကြယ်တွေကို မြင်တယ်။ အဲဒါက ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ အမြင်နှစ်ခုကို ဖော်ပြနေတာပါပဲ။ များသောအားဖြင့် အလုပ်သမားတော်တော်များများက သူတို့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကျေ နပ်ချက်တွေပြော အမြဲပဲ အလုပ်အပေါ် အပြစ်မြင်နေကြတယ်။ အကောင်း မြင်တဲ့လူတွေသာလျှင် အခွင့်အရေးကို ယူတတ် မြင်တတ်ကြပါတယ်။ သိပ္ပံ ပညာထွန်းကားလာလို့ နည်းပညာကြောင့် စွမ်းဆောင်ရည် တိုးလာမှုကို တောင် လူသားနေရာပျောက်တယ်လို့ စောဒကတက်ချင်သူက ရှိနေပါသေး တယ်။

ကွန်ပျူတာတွေ စပေါ်လာခါစက အလုပ်သမား တော်တော်များများ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ပြီလို့ စိုးရိမ်ခဲ့ကြတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဈေးကွက်ထဲဝင်ဖို့ အရည်အချင်းနည်းနည်း ထပ်ဖြည့်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကွန်ပျူတာက ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေကို ပိုပြီး အလုပ်တွင်စေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ပိုများတဲ့ အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းတွေ ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့ပါ တယ်။

အကယ်၍ နောက်တစ်ခါ သင်လုပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုဟာ ခက်ခဲလို့ စောဒကတက်တော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီအလုပ်အတွက် ပိုဖြုန်း၊ ပိုကောင်း၊ ပိုလွတ်၊ ပိုသက်သာအောင် လုပ်လို့ရတဲ့ နည်းရှိမလားလို့ အရင်မေးကြည့် ပါ။ ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲ။ တီထွင်မှုဆိုတာ ခက်ခဲတာကို လွယ်ကူအောင် လုပ်ရင်းပဲ လူ့ဘဝတွေ၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်းတွေ တိုးတက်လာခဲ့တာ။

‘အလုပ်တွင်တယ်၊
 တော်တယ်ဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့
 အလုပ်မှာတည်မြဲဖို့
 မသေချာပါဘူး။
 သင့်ရဲ့ အလုပ်တွင်မူ စွမ်းရည်မှာ
 တသမတ်တည်း တည်မြဲတဲ့
 အကောင်းမြင်မှုနဲ့
 အသင်းအဖွဲ့ စိတ်ဓာတ်တို့
 ပေါင်းစည်းနိုင်မှသာ
 သင် အလုပ်ရှာတဲ့အခါမှာရော
 ရှိပြီးသားအလုပ်မှာ တည်မြဲဖို့ပါ
 သေချာစေမှာပါ’

ဟာဗင် ဝဲလ်ဘုဂ်